

‘Ik ben zo’n man die met een nors gezicht bij het paskamertje zit’

‘Ik kan kinderlijk jaloers zijn als iemand meer succes heeft dan ik’

FRANK KETELAAR (53)

Scenarioschrijver en regisseur.
Zijn serie ‘Overspel’ is nu te zien

JALOEZIE&AFGUNST

‘Ik kom uit een wat ingewikkelde familie en ben wel eens jaloers op mensen die een leuke, warme, hechte familie hebben. Ik ben een nakomertje: mijn vader overleed op mijn achtste en mijn moeder is ook al weer een jaar of vijftien dood. Ik heb wel contact met mijn broers en zussen, maar we zijn gewoon niet zo close. In retrospectief had ik ook graag een familie gewild als een soort warm gevoel in je rug. Ik heb tot op hoge leeftijd een vaderfiguur gezocht: grote, sterke, oudere mannen waar ik een beetje tegenaan kon leunen. Wat mijn vak betreft kan ik kinderlijk jaloers zijn als iemand meer succes heeft dan ik, vooral als we iets soortgelijks hebben gemaakt.’

LUST&WELLUST

‘Dat Iris en Willem in *Overspel* alles op het spel zetten omdat ze een onbedwingbare lust voor elkaar voelen, begrijp ik goed. Dat is misschien een uitvergroting van wat er in mezelf zit. We kunnen er cellofaantjes van beschaving overheen plakken, maar we zijn natuurlijk gewoon dieren die hun lustgevoelens volgen. Maar mij overkomt het niet: ik ben gelukkig getrouwd en wat er in *Overspel* gebeurt, is fantasie. Natuurlijk sta ik vaak met de leukste vrouwen op de set en dat roept soms wel dingen bij je op – ik ben ook maar een man – maar ik laat het nooit toe: dat vind ik onprofessioneel en ik heb er ook geen zin in. Ik ben geen avontuurlijke man en misschien heeft dat wel te maken met die familie die er nooit was: ik houd van lekker warm en veilig thuis zijn.’

GULZIGHEID&ONMATIGHEID

‘Ik drink elke avond anderhalf glas wijn bij het eten, dan heb ik genoeg. Chocolaatjes? Ik neem er eentje, dan ben ik klaar – mijn vrouw kan dat maar niet begrijpen. Maar wat werk betreft wil ik alles doen wat op mijn pad komt. Meten hoeveel je werkt is altijd een beetje raar met schrijven: ik loop wel eens uren te kutvioleten, en dan ineens heb ik een idee en komt het

er als diarree uit. Soms schiet me om elf uur ’s avonds nog iets te binnen en pak ik mijn laptop en werk ik tot half twee ’s nachts. Of ik word midden in de nacht wakker en schrijf snel een zinnetje op – ik heb altijd een laptop naast mijn bed. Schrijven laat je nooit helemaal los, ik krijg ook vaak ideeën als ik naar andere dingen kijk. Als ik het even niet meer weet, ga ik overdag naar de bioscoop. Dan kijk ik wel naar die film, maar ben ik vooral met mijn eigen script bezig.’

HEBZUCHT&GIERIGHEID

‘Ik vind het leuk om iets te verdienen en soms gebruik ik iemand die mijn honorarium uitonderhandelt, maar ik doe het net zo vaak zelf: ik wil graag mijn marktwaaarde verzilveren. Vakanties en spullen interesseren me niets, maar ik heb wel die freelancersangst dat morgen de telefoon niet meer gaat. En dat heeft een negatief effect op hebzucht, want volgend jaar kan het afgelopen zijn. Al zit ik in de luxe positie dat ik zo veel aangeboden krijg dat ik nog niet de helft kan doen. Ik heb een bloedhekel aan winkelen en ben heel ongeduldig: als ik een winkel in ren om een broek te kopen, dan wil ik maar één broek passen en als-ie niet past, heb ik al geen zin meer. Ik ben zo’n man die met een nors gezicht bij het paskamertje zit. Gelukkig koopt mijn vrouw al mijn kleding.’

HOOGMOED&IJDELHEID

‘Dat een serie als *Overspel* geprezen wordt en dat er een remake is gemaakt in Amerika: ja, dat streelt mijn ijdelheid. Maar als scenarioschrijver kun je je geen groot ego permitteren, want ik lever een halffabricaat: de regisseur gaat ermee aan de slag en dan wordt mijn scenario voortdurend aangepast. Ik praat wel eens met jonge dramaturgen en dan komt het soms voor dat die met een rood potloodje door mijn script gaan en dan zeg ik wel – en dat klinkt pedant – joh, ik doe dit werk al een tijdje en ik heb enigszins bewezen dat ik er wel

een beetje verstand van heb, dus *who the fuck do you think you are?* Terwijl ik vroeger net zo was: ik wist alles beter en alles moest anders en beter dan de generatie voor mij.’

LUIHEID&GEMAKZUCHT

‘Ik ben ongeduldig en snel verveeld. En ik heb altijd haast, dat ligt in elkaars verlengde. Waarom weet ik niet. Ik kan ook niet langzaam fietsen, ik betrap mezelf erop dat ik voortdurend op mijn pedalen sta. Ik pak graag de auto, dat is een vorm van gemakzucht, en ik heb een hekel aan het openbaar vervoer: dan moet je eerst naar het station, kaartje kopen, in een coupé zitten, uitstappen. In mijn werk ben ik perfectionistisch en dat is moeilijk in dit vak. Als je regisseert kom je ’s morgen op de set met een handvol zand en gedurende de dag stroomt het zand van perfectie door je vingers. Dan valt het licht niet goed of lukt het niet met een acteur of het decor werkt niet mee. Maar in de montage kun je veel manipuleren zodat je nog een heel eind komt. Ik was jaloers op het budget van de Amerikaanse remake van *Overspel*: “Wil je tweehonderd figuranten of vierhonderd?” Als er in mijn Nederlandse script staat: “Hij loopt een vol café binnen,” dan loopt-ie een café binnen waar zes mensen zitten. Want meer geld voor figuranten hebben we niet. En dat vreet toch aan je, als scenarioschrijver.’

WOEDE&WRAAK

‘Ik word zelden woedend: ik houd alles binnen omdat ik bang ben om iets stuk te maken. Misschien ook omdat als iemand “ongelooflijke klootzak” tegen mij roept, ik dat nooit vergeet, ook niet als-ie de volgende dag zegt dat het niet zo bedoeld was. Maar als ik voetbal, dan voetbal ik stevig: ik ben niet bang om een tikje uit te delen of te krijgen. Gewelddfilms kijk ik niet, maar ik heb wel net *House of Cards* gezien, dat vond ik een heel goede serie. Daar is geen sprake van geweld met messen en zo, maar er is wel onderhuids geweld en dat is spannender. Als ik een serie of een film kijk, kijkt mijn werkkoog altijd mee. Heel jammer. Al is een film soms zo goed dat ik achteraf pas denk: hé, ik heb een half uur gekeken zonder te bedenken waarom ze de camera daar hebben neergezet.’ ■